

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Miasta W. i Skarbu Państwa - Prezydenta W.
przeciwko S. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2021 r.,

na skutek skarg kasacyjnych powoda Miasta W. i pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 maja 2017 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża pozwanego S. W. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości

lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powód w skardze kasacyjnej wskazał na występowanie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów, natomiast pozwany powołał się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność wniesionej przez siebie skargi.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzyganiu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy - ustalonym przez sąd drugiej instancji - stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - niepubl.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - niepubl.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych

lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.).

Powód postawił pytanie: „czy przepis art. 502 k.c. stanowi *lex specialis* w stosunku do przepisów art. 229 i 230 k.c. i czy można go zastosować w przypadku kwestii roszczenia o zwrot nakładów, podniesionego jako potrącenie przez posiadacza zależnego w złej wierze po ponad roku od zwrotu nieruchomości, wobec roszczenia właściciela nieruchomości za bezumowne korzystanie z nieruchomości, przez co roczny termin przedawnienia roszczenia z art. 229 k.c. nie znajduje zastosowania do potrącenia wzajemnych wierzytelności?”. Powołując się zaś na przesłankę potrzeby wykładni przepisów nie wskazał jakie przepisy - jego zdaniem - wymagają wykładni i dlaczego.

Pozwany przedstawiony przez siebie problem ujął w pytaniu: „Czy występujący jednym pozwem o zapłatę z tytułu bezumownego korzystania z rzeczy przeciwko byłemu dzierżawcy, wydzierżawiający i osoba trzecia, który to wydzierżawiający wydzierżawił dzierżawcy na podstawie jednej umowy nieruchomość będącą jego własnością i odrębną nieruchomość będącą własnością osoby trzeciej – pozostaje (wydzierżawiający) z osobą trzecią we współuczestnictwie procesowym formalnym, czy materialnym?”.

Przedstawione przez skarżących wątpliwości nie stanowią istotnych zagadnień prawnych. Uzasadnienia wniosków o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania nie zawierają argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen prezentowanych problemów oraz na to, że przepisy dotyczące tej problematyki nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Skarżący nie zaprezentowali stosownego wyводу prawnego i nie dokonali analizy orzecznictwa, z której wynikałyby jakiegokolwiek rozbieżności. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia

9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, niepubl.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, niepubl.).

W ocenie skarżącego pozwanego skarga jest oczywiście uzasadniona wobec naruszenia art. 382 k.p.c.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącego pozwanego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanki przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania zostały przez skarżących w sposób właściwy wykazane.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

ke